

Kelluntalaisuus

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Usein kursseille tulee hyvin ahkeria sisätyöskentelijöitä. He ovat muutaman vuoden aikana lukeneet kymmeniä itsetuntemukseen ja ihmissuhteisiin liittyviä kirjoja, pitäneet ahkerasti päiväkirjaa, tutkineet uniaan ja työstäneet vaikka mitä.

Tuntuu että aikamme kiiwas elämänrytmi ja suorituskeskeisyys toimii piiskurina myös sisäisen maailman kohtaamisessa. Tuloksia täytyisi saada aikaan ja nopeasti, jos ei yksi menetelmä tuota niitä, kokeillaan toista. Itsensä löytämisen vimma ja itsensä toteuttamisen pakko väsyttää.

Eräs vuosia ihmissuhdekoulutusta tehnyt nainen tuli kurssille tosi väsyneenä. Omassa elämässään hän oli rohkeasti uskaltanut kohdata kaikenlaisia mörköjä ja selvittää monia ristiriitaisia suhteita.

Ohjatun mielikuvamatkan aikana aikana hän löysi itsensä katselemassa syvän metsälammen pinnasta heijastuvaa taivasta. Lopuksi hän päätyi kellumaan selällään lammen pinnalla katsellen suoraan taivasta. Sen jälkeen hän kirjoitti pienen kirjeen itselleen:

“Rakas Marja (nimi keksitty) Kellu aivan rauhassa. Vesi kantaa sinua. Luotan sinuun. Katso rohkeasti suoraan pilviin. Kerää voimia. Lepää ja palaa elämään. Rakastan sinua. Sinulla on vielä paljon annettavaa — ja vastaanotettavaa... On aika oppia luottamaan, että Elämä on se joka kantaa.”

Samana iltana hän meni uimaan ja uskalsi ensimmäistä kertaa elämässään kellua selällään vedessä.

Suorituspainaisen naisen elämän painopiste siirtyi luottamuksen kautta *tekemisestä olemiseen*.

Jotkut muutkin ryhmäläiset tunnistivat luottamattomuuden omaksi keskeiseksi ongelmakseen.

Leikillisesti he perustivat uuden kuppikunnan *kelluntalaiset*. Heidän uskontunnuksensa oli: *“Minä uskon, koska Sinä uskot, enkä minä tule uskoon vaan usko tulee minuun.”*

Seuraavassa annan hänen itsensä kertoa siitä mitä koki kurssin aikana oppineensa:

*“Olen löytänyt uuden iloisen, energisen, rakastavan ja **olemassa olevan** itseni. Luulin ettei se löydy enää koskaan. Nyt on aika tulla esiin **minuna**, olla ylpeä ja onnellinen **itsestä** ja siitä, että Hän on luottanut minuun niin paljon, että antoi minut minulle. Nyt uskallan myös antaa itseni Hänelle. Olen tullut ulos haudasta... Olen aidosti tehnyt olemassaoloni sekä luvalliseksi, että onnelliseksi. En aio enää kerjätä hyväksymistä tekeytymällä yhtä kurjaksi, sairaaksi ja onnettomaksi kuin läheiseni ovat. Aion olla onnellinen vaikka muut olisivat siitä kateellisia tai katkeria... Kiitos Jumala, että saan kasvaa minuksi Sinun kanssasi, eikä se ole keneltäkään muulta pois... Tämän kesän aikana olen todellakin kellunut. Kurssi käynnisti valtavan positiivisen prosessin.”*